

Проповед 206

Молитва за милост

Прочит: Исаия 64, 1 - 9

Скъпи братя и сестри,

Харесва ли ви насоката, в която се развива този свят? Няма ли чувството, че нашият свят става от ден на ден все по-непоносимо място за живеене - свят, в който човекът има все по-малка цена, свят, в който омразата е на мода и като че ли няма нищо добро. Погледнете новините и ще видите - децата са лоши, родителите не си изпълняват задълженията, правителствата не се грижат за гражданите и гражданите не се интересуват от държавата си. Има все по-малко табута, всеки прави каквото си иска. Няма граници, няма морал, няма никакви ограничения. Това за съжаление е реалността, в която живеем, и тя няма да се промени. Или по-точно може да се промени, но по-скоро в по-лоша, отколкото в по-добра посока. Защо е така? През 1920 година Джордж Уилсън бил осъден на смърт чрез обесване. Президентът на САЩ помилвал престъпника, но за изумление на всички престъпникът решително отказал помилването. В правосъдието на нито една страна нямало такъв прецедент, така че тъмничните власти не знаели как да постъпят. Създалото се неясно положение обаче скоро се разсеяло, тъй като държавният съдия Джон Маршал обнародвал решението на казуса: "Амнистията на президента на САЩ е документ, ценността на който зависи от приемането му от заинтересованото лице. Обикновено се очаква, че осъденият на смърт няма да отхвърли амнистията. Ако той обаче я откаже, то решението на съда остава в сила. В дадения случай Джордж Уилсън трябва да бъде обесен." Така помилваният осъден бил обесен, но не заради решението на съда, а по свой собствен избор, не защото не е могъл да остане жив, а защото предпочел своята собствена воля пред волята на президента. Точно така е и с Евангелието, с благата вест. Това е призив, изпълнението на който зависи от приемането му от заинтересованите лица. Ако Божието помилване не ви интересува, то за вас е запазен Божият гняв. Такава е изглежда и волята на нашия свят - Бог иска отчаяно да помилва този свят, но хората от този свят не искат да бъдат помилвани от Бога. Те искат да вървят по своя си път и да вършат своята си воля. Затова този свят изглежда по този начин. Ако светът изглежда по начина, по който го виждаме днес, това е по причина на неговия собствен избор. Ние, хората, сме избрали пътя, по който искаме да вървим. Въпреки това аз съм убеден, че Бог дава шанс на този свят, дава го, защото иска да го спаси. Обаче ние, хората, по много начини отхвърляме милостта Му, защото считаме, че сме достатъчно добри и че нямаме нужда от това. Текстът, който чухме в началото на проповедта, ни описва ситуация, която е точно толкова безнадеждна, колкото и ситуацията днес. Затова и пророк Исаия се моли за надежда сред разрухата на света, в който живее. Исаия се надява на едно ново бъдеще, което да направи земята и света, в който живеем, достойни за идването на царя, за да осъзнае този свят нуждата си от спасение. Ние ще се опитаме да вникнем в тази молитва и да се научим да се молим подобно на пророк Исаия. Нашият свят се нуждае от нашата молитва и застъпничество.

1. Защо Бог не направи нещо? Още от началото на пасажа ние можем да намерим много сходни неща с времето, в което живеем. Бог не е тук. **“О, да би раздрал Ти небето, да би слязъл, да биха се стопили планините от присъствието Ти, както когато огън изгаря храстите и огън прави водата да ври, за да стане името Ти познато на противниците Ти и да потреперят народите от присъствието Ти, когато вършиш ужасни дела, каквито не очаквахме! О, да би слязъл, да биха се стопили планините от присъствието Ти!”** И поради Неговото отсъствие се случват толкова много лоши неща. Правилата в еврейския език изискват първият стих да се преведе в минало време: “О, да беше раздрал Ти небето, да беше слязъл” Пророкът си припомня трагичното минало и всичко, което се е случило, припомня на своите читатели колко много се е променило всичко, откакто Бог е бил изгонен от народа на Израел. Оттогава всичко се е влошило. Животът вече не върви в нормалното си русло, жестокостта и омразата са на мода. Нуждата от завръщането на Бога е толкова осезаема, че пророкът се надява Бог не само да слезе, за да промени съществуващото положение, а направо да разкъса цялото небе - друго разрешение не е възможно. Само намесата на Бога можеше да промени отчайващото положение, в което народът на Израил се намирал – далеч от родината, поробен в земята на чужди хора, принуден да се кланя на други богове, изоставен от всички. Когато чета тези редове, откривам, че тази ситуация е много близка до това, което преживяваме днес. Ние също сме поробени да живеем в свят, който не е наш, да изпълняваме условности, които не разбираме, да се кланяме на богове, като парите и властта, които нямат нищо общо с истинския Бог. Понякога се чувстваме точно като Исаия във Вавилон и ни се иска Бог с един замах да промени положението, да премахне всички онези неща, които ни водят далеч от Спасителя. Нашата страна, нашият континент, нашият свят се нуждаят от идването на Бога. Ние, християните, се чувстваме оцетени от всичко, което се случва, от условията, в които живеем, защото нашият християнски свят съвсем не е християнски, защото отчаяно се нуждаем от помощ отгоре.

2. Може би е късно за надежда? Причината, поради която народът на Израел е отхвърлен, е много ясна – това е грехът. **“Защото от древността не се е чуло, до уши не е стигнало, око не е видяло друг бог, освен Тебе, да е извършил такива дела за онези, които го чакат. Посрещаш с благост този, който радостно върши правда, дори онези, които си спомнят за Тебе в пътищата Ти; ето, Ти си се разгневил, защото ние съгрешихме; но в Твоите пътища има трайност и ние ще се спасим.”** Когато грехът е тук, нещата се променят, когато грехът завладее живота ни, Бог бива изгонен от него. Тежката дилема, която намираме тук, е че Бог наистина може да се справи със състоянието на този свят и с тежкото положение, в което се намира, но защо трябва да го прави за хора като нас? Бог е единствената алтернатива и единственото разрешение. Исаия не е чувал за друг Бог като Него, не е чувал за друг, който да е готов да се погрижи за хората от тази земя. Всеки друг бог и всяка друга религия използва хората за своя облага, само нашият Бог е готов да се погрижи за нас. Исаия описва Бога като Един, който винаги е присъствал и винаги е бил готов да се застъпи за народа си. Исаия не само не е чувал за друг такъв Бог, но и нито едно от сетивата му не се е сблъсквало с нещо подобно, нито окото, нито ухото му - накъдето и да е погледнал, не е открил такъв Бог. Обаче не е само това - даже тези, живели преди тях, и онези преди тях, не са чували за друг такъв Бог. Чак от древността не се е чувало за Бог като този, който постъпва по такъв невероятен в човешките очи начин. И това е наистина така - ако се огледаме, ако погледнем в историята, прочетем документите и проучим нещата, които ни заобикалят, няма да открием никъде Бог като нашия - такъв, който е готов да се грижи за хората без почивка и умора, без каквато и да било изгода. Само нашият Бог

е такъв, огледайте се и вижте, послушайте се и чуйте, изследвайте историята и разберете. И тогава ще можете да осъзнаете, че няма друг Бог като нашия. Обаче Бог има принципи; колкото и да е готов да помага, Той има условия. За да дойде Бог, ние трябва да изпълним няколко условия. Първо, Той действа за тези, които го чакат. В този контекст "чакат" е глагол, който обозначава търпелива, уверена, очакваща вяра, вяра, която се доверява на всичко онова, което Бог е обещал. Второ, това което Бог очаква, е да се изпълни едно морално условие – този, който иска Бог да дойде, трябва да върши правда. Това вършене на правда е едно радостно състояние на живот по Божията воля. Това вършене на правда засяга не само ума, но и сърцето и душата на човека, който очаква Бога. Обаче реалността е съвсем различна. Пътищата, по които вървят хората и пътищата на Бога са съвсем различни. Бог се е разгневил. Той е готов да се разгневява, а хората са готови да продължат да грешат. Пътищата на хората и на Бога са толкова различни, че няма как да се срещнат. Те просто вървят в противоположни посоки. Това поведение от страна на хората е несъвместимо с Божията милост. Този начин на живот би се оказал катастрофален. Така са живели не само хората по времето на Исаия, но и много от хората днес. Те презират всичко, което Бог е направил за тях, и живеят в греха си. Тогава ние можем да си зададем въпроса: Възможно ли е спасението? Има ли още надежда за нас?

3. Пипалата на греха. За да разберем истинското положение на човека, Исаия описва колко голям е проблемът с грехът. ***“Защото всички станахме като човек нечист и цялата ни правда е като омърсена дреха; ние всички вехнем като лист и нашите беззакония ни завличат като вятър. И няма човек, който да призовава името Ти, който да се пробуди, за да се хване за Тебе; защото Ти си скрил лицето Си от нас и си ни стопил поради беззаконията ни.”*** Грехът се е просмукал в човека до такава степен, че всичко се е променило; човекът, владян от греха, е потънал в дебрите му и е загубил чувството за реалност. Даже правдата, която хората наричат правда, е като омърсена дреха. В очите на хората тази правда е голяма, но в очите на Бога е мръсна. Това е нещо, което ние можем да наблюдаваме всеки ден. Погледнете само нещата, които се случват около нас. Ние продължаваме да ковим новия морал на нашето време – семейни кодекси, които узаконяват еднополови бракове и съжителството на семейни начала, подронват устоите на семейството. Начин на живот и морал, който проповядва свобода в морално и сексуално отношение - това е нашата правда. Тази правда не е правдата на Бога, това са неща, с които Той никога не би се съгласил. Поради греха, Бог е скрил лицето Си от хората и това има ужасни последици – хората загиват поради факта, че Бог се е отчуждил от тях. Тези последици, забележете, са и физически, и морални. Както растенията са обречени без слънчева светлина, така е и с човека без Бога - той започва да вехне, докато един ден умира поради липсата на Божественото докосване. Грехът носи упадък и затова хората, потънали в него, са обречени да повехнат. Но в него има и разрушителна сила, затова и можем да бъдем завлечени от този вятър. Грехът е липса на интерес за Господа. Грехът не желае присъствието на Бога в живота ни. Неговата цел е да ни отдели от Бога. И тук виждаме колко актуално е всичко, колко много нашият свят прилича на онзи Вавилон, който Исаия описва. Бог е все по-далеч от нашия свят, грехът Го тласка далеч от нас, а ние вехнем и се нуждаем отчаяно от светлината на Бога в света ни. Продавала се циркова менажерия, а сламата, на която лежали лъвовете, била предложена даром. Взел я собственикът на един хан, който се завърнал в къщи с чувството, че е направил голям удар. Когато обаче разпръснал сламата на земята там, където лежали конете, те били обхванати от необясним страх и избягали. Те никога не видели лъвовете, но усетили миризмата им, с която била пропита сламата. Това е правилното отношение към греха.

4. Бог е неизменен. Има надежда. Бог е неизменен не само в своя гняв и враждебност към греха. Той е неизменен и в благодатта и милостта си към нас, хората. Точно това дава основание на молитвата да продължи. **“Но сега, Господи, Ти си наш Отец;”** Бог е този, който дава мащаба и мярката в живота ни. Исаия напомня на своите читатели - въпреки че ние съгрешихме толкова много, въпреки че се отдалечихме толкова много от Тебе, ти си оставаш наш Баща. Това е много силен довод, защото Бог е наистина наш Баща. Връзката между децата и бащата е постоянна. Въпреки всички превратности на живота, връзката между децата и родителите не може да бъде прекъсната. Ние сме деца на Бога, независимо как се държим. Обаче Исаия не пропуска да напомни: време е да осъзнаем, че сме в Божиите ръце и да Го оставим да действа в живота ни. Ако искаме промяна, трябва да допуснем Бог да действа. **“ние сме глината, а Ти - грънчарят ни; и всички сме дело на Твоята ръка.”** Признавате ли Бог за начало на живота си, осъзнавате ли, че Той е Твореца, а ние сме сътворени от Него, осъзнавате ли, че само Той може да отмени безсмислието на живота ни, осъзнавате ли, че само Той може да ни даде надежда и основа на живота? Ако да, допуснете Го да действа. Признайте, че само Той може да поправи разрушения ви живот и Го допуснете в живота си. Исус Христос дойде именно с тази цел. Той дойде да се справи с беззаконието и да победи властта на греха. Ние можем единствено да се надяваме Бог да се намеси. Исус дойде, страда и умря на кръста, за да унищожи силата на греха. Исус пожертва живота си и остави всичко, за да можем ние да имаме достъп до Бога. Когато осъзнаете накъде отива този свят, погледнете към Исус и Го помолете да се намеси в живота ви и в този свят. Само когато този свят осъзнае, че Бог е Творецът, че Бог трябва да има власт над този свят, а не грехът, само когато разберем колко много Исус е направил за нас, само когато осъзнаем, че Исус е единственият път, единствената надежда, единственото спасение, само тогава ще можем да поканим Бог да се върне тук при нас, в живота ни, в града ни, в страната ни, в този свят. Тогава можем да му кажем: **“Недей се гневи силно, Господи, недей помни вечно беззаконието; ето, погледни, молим Ти се, че ние всички сме Твой народ.”** Ние сме народ на Бога, ние имаме шанс за живот единствено чрез Него. Той е смисълът на живота, Началото и Краят. Господи, намеси се!

5. Заключение. Сред безумието и безсмислието на този свят трябва да осъзнаем, че имаме само една надежда и че тази надежда е Бог. Бог ни е спасил чрез делото си на кръста и ни е умил от всеки грях и нечистота. Нека са молим този свят да осъзнае, че има шанс само чрез Бога. Поканете Го да се завърне сред нас. Осъзнайте колко много сме се отдалечили от Бога и от образа, в който ни е създал, и се молете за Неговото идване. Амин.